

การระลึกชาติ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๔๒

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตาก ต.อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

มันรู้อยู่แล้ว สมัยเราเด็กๆ นะเราเชื่อเรื่องนี้ คนข้างบ้านเขามี เขาระลึกได้จริงๆ เขาบอก
เลยว่าเขาเคยเป็นชาติหนึ่งอยู่ทางหนองกระแตงนี่ เขาเคยอยู่บ้านนั้น แล้วเขาเคยฝันของไว้ที่ได้
บันไดขึ้นบ้าน เขาว่าคนนั้นเป็นแม่เขา แล้วเขาไม่เชื่อใจ เขาไปซุกกันก็เจอจริงๆ เจออย่างที่เขา
บอกเอาไว้เลย เลยเป็นคนที่มี ๒ พ่อแม่ไง พ่อแม่เดิมที่เกิดชาตินี้ กับพ่อแม่เก่า ชื่อ... อยู่ข้างๆ
บ้านเรานะเมื่อก่อน อย่างนี้มีอยู่

คนที่รู้ได้ เห็นไหม รู้ได้มันโกลีโง มันแอกซิเดนส์ คือว่าแอกซิเดนส์ เหมือนกับคนที่ว่า
เราตายไป ทุกคนตายไปแล้วต้องไปจตุรม ไปตรงยมบาล ไปให้ยมบาลตัดสิน ไม่ต้อง ถ้าอย่าง
พวกเราทำบุญปกตินะ ทำบุญกันแบบว่าห้าสิบห้าสิบ ต้องไปตรงนั้นไปตัดสิน แต่ถ้าอย่างพระ
เทวทัตไม่ต้องไปตัดสินเลย เปิดตักไปเลย ธรณีสูบไปเลย ตกนรกไปทั้งอย่างนั้นเลย อย่างนี้
เหมือนกัน อยู่ในพระไตรปิฎก

เราทำบุญจนผลบุญพอสมควร เทวดานี้มารับเลย ไม่ต้องผ่านตรงนี้ไง เห็นไหม มันไม่มี
อะไรตายตัว ถ้าคนบุญวาสนาเต็มทีไปสวรรค์เห็นๆ เลย ไปสวรรค์เลยนะ อยู่ในพระไตรปิฎก
อาจารย์มหาบัวพูดบ่อยที่ว่าเวลาจะตาย สวรรค์ทุกชั้นเปิดหมด เรียกร้องให้ขึ้นไปเลยนะ ชั้นไหน
ก็ได้ ไม่ต้องมาผ่านตรงนี้ไง มาผ่านที่ว่าต้องไปตัดสินว่าเราทำดีหรือทำชั่ว อันนี้อันหนึ่ง มันมีอยู่
แต่มันมีอยู่ด้วยอนิจจัง มีอยู่ด้วยความเป็นไปตามธรรมชาติไง

ไอ้ความระลึกชาตินี้ก็เหมือนกัน เป็นไปได้ระลึกชาติเนี่ย เวลาเป็นได้ระลึกชาติลงไปนะ
มันจำได้ไง หนึ่งจำได้นะ คนจำได้ ไอ้คนที่ว่านี่มันเป็นแบบว่าเขารู้โดยปกติของเขา นี่หนึ่ง
พัฒนาขึ้นมา อย่างที่ว่าหมอนี่จริงอยู่เขาจำได้ เพราะอะไร? เพราะเขาไม่เคยเชื่อทางนี้มาก่อน แต่

เขามีหลัก พอเขามีหลัก เขาเป็นจิตแพทย์ด้วย พอเป็นจิตแพทย์ เขารักษาไป เขาดูไป เพราะเขาดูของคนอื่นใช่ไหม? เขาไม่ดูของตัวเอง ดูของคนอื่น เพราะจิตเขาสงบไป

มันก็จะมาเข้ากับหลักของศาสนาเรานะ หลักศาสนาเรา ขณิกสมาธิ เห็นไหม ขณิกสมาธิเข้าไปจึ่มๆ แล้วก็ออก อุปจารสมาธิ ฟังสิ อุปจารสมาธิไง เวลาจิตสงบเข้าไป อุปจาระคือวงรอบของสมาธิ ถอนออกมาแล้ว นี่มี รู้ได้นะ มี เพราะเข้าเป็นสมาธิ แต่ไม่ถึงอัปนาสมาธิ แล้วถอนออกมาเป็นอุปจารสมาธิ รู้ออกไป รู้ออกไปไง นี่ถ้าเขาเป็นเขาเป็นกรณีนี้ แต่เขาไม่รู้เรื่องศาสนา ก็ไม่เป็นไร เพราะว่าเขาคั่งใจ เขาคั่งใจแล้วเขาทำสติ เพราะเขามีหลัก เขาไม่ติดติดกับสิ่งที่เขาเห็น นี่สมาธิตั้งมั่น

แต่พวกเราถ้าเห็นอะไรแล้วเราจะตื่นตื่น เราเห็นภพเห็นชาติ เรารู้ภพรู้ชาตินี้มันจะตื่นตื่นไป เพราะอะไร? เพราะในศาสนาเรา การระลึกชาติได้เป็นของสำคัญ เราเน้นย้ำกันตรงนี้ไง แต่เขาไม่มีตรงนี้เป็นพื้นฐาน พอเขาเห็นตามความเป็นจริงเขาก็เห็น แล้วเขาก็ทิ้งเพราะเขาไม่รู้เรื่องศาสนา เขาเป็นคนละศาสนา เขาอยู่ทางยุโรป นี่เขาจับของเขาได้ แต่เขาก็เห็น เห็นอย่างนี้ก็ยังเป็นอนิจจัง เพราะจิตนี้เข้าเป็นสมาธิ เห็นไหม แล้วอุปจารสมาธิ อัปนาสมาธิเข้าไปอีก นี่ในหลักของศาสนา อุปจารสมาธิ

มี มีพระเราหลายองค์เลย พอจิตสงบเข้าไป แล้วถอนออกมามันรู้เรื่องต่างๆ แล้วครูบาอาจารย์ทุกองค์จะสอนว่า “ห้ามส่งออก” ห้ามส่งออกไปไง เหมือนเรานี่ เราสะสมพลังงานตลอดเลย พอเราเป็นคนหนุ่มขึ้นมา แล้วเราก็ไปเสพยาเสพติด เราจะเสีย ร่างกายเราจะเสียไปหมดเลย เราจะเสียไป

อันนี้ก็เหมือนกัน ในเมื่อจิตเราทำความสงบเข้าไป แล้วถอนกลับมารับรู้ใดๆ ทั้งสิ้น มันติดสิ่งที่เห็น มันมหัศจรรย์ มันรู้ ถึงบอกว่าถ้าในการปฏิบัติของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้ก่อนไง แล้วให้ย้อนกลับมา ให้ย้อนกลับมานะ ให้ดึงเข้ามา เพราะสิ่งนี้มันเหมือนกับเราเพิ่งเริ่มสร้างพลังงานของใจ ใจมันเริ่มสงบ คือออกรับรู้ นี่เป็นธรรมชาติเลย แต่ธรรมชาติอันนี้อยู่ในกฎของไตรลักษณ์ไง อยู่ในกฎของอนิจจัง

สิ่งใดสิ่งหนึ่งในโลกนี้เป็นอนิจจังทั้งหมด สิ่งใดเป็นอนิจจังสิ่งนั้นไม่เที่ยง สิ่งใดไม่เที่ยงสิ่งนั้นเป็นทุกข์ เห็นไหม สิ่งใดเป็นทุกข์สิ่งนั้นเป็นอนัตตา คือว่ามันไม่แน่นอน มันควบคุมไม่ได้ นี่รู้แบบควบคุมไม่ได้ แต่รู้จริงไหม? รู้แบบควบคุมไม่ได้

ย้อนกลับมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ออกหาโมกขธรรม แล้วไม่มีครูบาอาจารย์ก็ต้องศึกษาทั่วไปก่อน ไปศึกษากับอาจารย์ดาบส เข้าสมาบัติ ๖ อุทกดาบส สมาบัติ ๘ เข้าหมดเลย นี่ทำมาตลอดก็ยังไม่ถึงที่สิ้นสุดใช่ไหม? เพราะออกจากสมาธิมา ขนาดเข้าถึงสมาธิลึกแค่ไหนนะ ออกมาก็ยังมีทุกข์อยู่อย่างเก่า จนวันสุดท้าย วันสุดท้ายอธิษฐานว่า “ถ้าวันนี้ไม่สำเร็จ จะไม่ยอมลุกเด็ดขาด”

พอนั่งไป จิตได้พื้นฐานมาจากการทำความเพียรมา จากอดอาหารมา ๔๕ วัน จากการปฏิบัติอยู่ ๖ ปี ถิ่นนี้ถิ่นสุดท้าย ย้อนกลับเข้าไป พอจิตสงบ พื้นฐานมันจะตั้งมั่นขนาดไหน? นี่ปรหมยาม เห็นไหม พอจิตย้อนกลับไปบุพเพนิวาสานุสติญาณ อันนี้ฟังสิ บุพเพนิวาสานุสติญาณ ญาณหยั่งรู้อดีตชาติ อดีตชาติย้อนกลับไปไง มันจะย้อนกลับเข้าไปตรงนี้ก่อน แล้วย้อนเข้าไป ถ้าเป็นพวกเรานี้จะตื่นตื่นมากเลย แต่ก็มีพื้นฐานอยู่แล้ว ระลึกด้วยตามความเป็นจริงที่ควบคุมได้ ใจ ระลึกตามความเป็นจริงนะ แล้วควบคุมได้

ย้อนกลับเข้าไปที่ว่าจิตเดิมแท้ พอจิตมันสงบเข้าไปถึงฐานของจิต มันไปเปิดข้อมูลไป เหมือนเรามีข้อมูลอยู่ในหัวใจ สัญญาจำได้ที่มันจับอยู่ในหัวใจ เปิดไม่มีวันหมด เปิดเข้าไปเถอะ ถ้าเป็นหลักฐานเปิดนี้มันต้องมีวันหมด แต่ที่สาวเท่าไรก็ไม่มีหมด ชาตินั้นๆ ชาตินั้น ตลอดไปไม่มีวันหมด ไม่มีที่สิ้นสุด ไม่มีต้น ไม่มีปลาย จะเปิดต่อไปมันก็ต่อไปตลอด ถึงได้เอามาสอน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงได้บอกว่า

“จิตนี้เกิดๆ ตายๆ มา ไม่มีต้นไม่มีปลาย มันถึงน่าสลดสังเวชไป”

ในศาสนาของเราเห็นโทษตรงนี้ไง การเห็นระลึกชาตินี้ เห็นมาเป็นอุบายการให้เห็นโทษ เห็นความเศร้า เห็นความสลดใจว่าชาตินี้เกิดๆ ตายๆ ศาสนาเรา การเห็นอย่างนี้คือการเห็นให้ สลดสังเวชไป เป็นอุบายในการให้เห็นโทษของกิเลสไป ให้ชำระล้างกันตรงนี้ ให้ไม่ต้องไปเกิด ไปตายอีกใจ กับเห็นอย่างนั้น เห็นอย่างข้างนอกนั้นมันต่างกัน อันนี้ไม่ใช่ พอสวดท้ายแล้ว ย้อนกลับมา พอสวดไปๆ สาวไปพุทธวิสัย วิสัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้เยี่ยมมาก สร้างบารมีมาเป็นพระพุทธเจ้า ยังสาวไปไม่สุด

ฟังสิ คำว่าไม่สุดไป แล้วจิตนี้มันเกิดตั้งแต่ตอนไหน? สาวไปไม่มีที่สิ้นสุด มันเกิดดับ ตลอดเวลา ก็เลยย้อนกลับมาจุดอุปาทาน ญาณว่าตายแล้วไปเกิดที่ไหน? อันนี้ตามเนื้อหาสาระ คือว่าอยู่ในสัญญา อยู่ในขันธ อยู่ในความเป็นไปตามธรรมชาติในหัวใจ กับไอ้ที่ว่าอุปจารสมาธิ

ที่เข้าไปเห็นมันคนละกรณี แต่เห็นได้ ทีนี้พอเห็นอย่างนั้นปั๊บ จูตูปปาดญาณคือว่าเห็นสัตว์ตาย แล้วเกิดที่ไหนอีก เห็นใหม่ เห็นไปหมด ก็ไม่มีที่สิ้นสุด เพราะกิเลสมันพาไป ทุกคนมีเชื่อมีใจ อยู่มันต้องไปตามกระแสของกรรมพัดไป

ย้อนกลับมาอีก ย้อนกลับมาถึงคำว่าปัจจุบันที่ไปรู้เขา เห็นใหม่ ปฏิกิจสมุปปาทคืออวิชชา ที่รู้เรื่องของคนอื่นแต่ไม่รู้เรื่องของตัวเอง ย้อนกลับมาอาสวัภขญาณ ถึงว่ากิเลสชำระหมดเลย นี่ คือเป็นพระอรหันต์ชนิดหนึ่ง คือว่าวิชา ๓ ใจ นี้วิชา ๓ พระอรหันต์วิชา ๓ คือว่ารู้การเกิดการตาย อันนี้มันเลยชับบอยู่ในหลักของเราชาวพุทธ พอใครว่าระลึกชาติได้เราจะไปตื่นตื่นมาก แต่ระลึกชาติได้อย่างนั้นมันเป็นระลึกชาติแบบเป็นอนิจจังใจ มันเป็นสิ่งที่ไม่สามารถควบคุมได้ใจ แต่สิ่งที่ว่าพระพุทธเจ้ารู้ที่เราควบคุมได้ใจ เรารู้ เราควบคุม เราไม่ตื่นตื่น มันถึงเป็นความจริงใจ

แต่สิ่งที่ว่ามันเป็นไปโดยที่ว่าจะอย่างเรานี้แล้วแต่ธรรมชาติ รออธรรมชาติจะเป็นไป เพราะมันเป็นอนิจจัง กับที่ที่เราควบคุมธรรมชาติได้หมดเลย ควบคุมความรู้สึกได้หมดเลย ต่างกันไหม? แล้วพอควบคุมเราเอามาเป็นประโยชน์ใจ เอากลับมาชักมาเป็นประโยชน์ เป็นประโยชน์ ในการเศร้า เป็นการสลัดใจในภพชาติใจ ให้เห็นภัย ให้เห็นภัยในภพชาตินั้น มันจะต่างกันตรงนี้ ใจการระลึกชาติ

ยังมีนะ นี่ครูบาอาจารย์สมัยเราปัจจุบันนี้ มีหลายองค์เลยที่ย้อนกลับไปเห็นของตัวเอง เห็นเกิดเป็นสัตว์ เห็นเกิดเป็นอะไร สลัดสังเวชนาน้ำตาไหลพรากนะ เห็นความเกิดตายของตัวเองมา เห็นว่าเคยเกิดเคยตายมา มันสลัดใจตัวเองว่าเราก็เคยเป็นสัตว์เดรัจฉานมาก่อน เป็นเทวดา เป็นอะไรก็เคยมาก่อน เคยเป็นมาทั้งนั้น แล้วมาปัจจุบันนี้ แต่ไม่พูดออกไปเพราะอะไร? เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ทำให้เราไขว้เขวใจ ผู้ที่ปฏิบัติเข้ามาตรงนี้มันก็ว่าตรงนี้เป็นผล เพราะว่า อย่างเช่นอาจารย์เจี๊ยะท่านพูดเอง ท่านถามหลวงปู่มั่นว่า

“อภิญญา ๖ นี้แก้กิเลสได้ไหม?”

“ไม่ได้หรอก”

หุทธิพิศ ดาติพิศ ปรมัตถจิตฐิตินี้แก้กิเลสไม่ได้ สิ่งนี้แก้กิเลสไม่ได้ แต่มันเป็นเครื่องมือ ใช้สอนคนใจ เครื่องมือเข้าไปจับคน หรือว่าไปดูว่าคนนี้จะมีการมีใจ แล้วจะใช้สอนให้เขาเข้าถึง

รสชาติเดิมของจิต รสชาติเดิมของจิตคือการภาวนา ให้เข้าไปถึงตรงนั้น ไอ้ตรงนี้มันเป็นประโยชน์ แต่ตัวมันเองไม่ใช่ ตัวมันเองไม่ได้เป็นการชำระกิเลส ชำระกิเลสคือมรรคเท่านั้นเอง ฉะนั้น พระพุทธเจ้าถึงว่าไม่พยากรณ์ในเรื่องนั้น พยากรณ์ในเรื่องอริยสัจ ในเรื่องความเป็นจริง

ทีนี้พอมันมีจริง มันมีอยู่แล้ว มันเป็นเรื่องเคียด ผู้ที่ปฏิบัติไปเขาไม่ปฏิบัติเขายังระลึกชาติได้เลย แล้วคนที่ปฏิบัติระลึกได้ใหม่? ระลึกแล้วมีประโยชน์ใหม่? นึกถึงตรงนั้นใช่ใหม่? ถึงบอกมันได้ ๒ อย่าง เขาระลึกได้โดยความเป็นไปอันนั้น ระลึกได้ด้วยพื้นฐานของเขา อย่างเช่นนักปฏิบัติเหมือนกัน หลายคนเลยปฏิบัติไปแล้วจะไม่รู้ไม่เห็น แต่ก็อีกมากเลยที่ปฏิบัติไปรู้ไปเห็น

อย่างเช่นปัจจุบันนี้มีอยู่องค์หนึ่งอยู่ทางอีสาน เห็นใหม่ พอจิตสงบลงไป จิตสงบลงไปรู้ กำหนดวาระจิตของคนอื่นเลย มองไปเห็นหมดเลย ฉะนั้น อาจารย์สอนให้ดึงกลับเข้ามา ดึงกลับเข้ามาให้เป็นฐานของตัวเองก่อน ให้ตัวเองเป็นฐาน ให้เป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา ไม่ใช่เล็กๆ ถ้าเล็กๆ ออกไปแล้วมันจะเสียหาย เพราะว่ามันออกไปแล้วมันจะติดแน่นกับอารมณ์ มันจะช่วยตัวเองไม่ได้ แต่ถ้าดึงจิตเข้ามาให้สงบไว้ก่อน ให้ฐานตรงนี้ตั้งมั่นไว้ก่อน ตั้งมั่นไว้ก่อนแล้วหันกลับมาทำตัวเองให้เป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา ให้จิตมันไม่หลงไหลไปในสิ่งนั้น อันนั้นจะเป็นประโยชน์มากเลย

เป็นประโยชน์มากเสร็จแล้วยังย้อนกลับเข้ามาชำระกิเลสก่อน สิ่งใดก็แล้วแต่จำเป็นมาก ที่จะย้อนกลับมาชำระให้ใจนี้มันพ้นจากเชื้อโรคใจ ถ้าพ้นจากเชื้อโรค สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นจะเป็นประโยชน์ ถ้าสิ่งนั้นเราเห็นอยู่ แล้วเรามีเชื้อโรคอยู่ด้วย มันจะติดพันที่เลย มันยังยุ่งๆ ไปใหญ่ ถึงให้ย้อนกลับเข้ามา

ในปัจจุบันนี้พระทำได้ก็มาก นี่พระทำได้มากเลย แต่สิ่งใดก็แล้วแต่ที่เราภาวนาไป ต้องให้เห็นเป็นความสด ความสังเวชใจ ความสดสังเวชนี้เห็นธรรม เห็นธรรมคือความสด ความสังเวช ความเห็นว่าเราเองไม่มี คือว่าตามธรรมชาติทุกคนว่าทุกคนรักตัวเอง แต่เวลาปฏิบัติไปแล้วเอายาพิษเข้ามาให้ตัวเองกิน โดยไม่รู้ตัว สิ่งนั้นคือยาพิษนะ มันทำให้ออกนอกกลุ่มออกทางใจ

เช่นเราจะไปกรุงเทพฯ เราต้องตั้งเป้าแล้วเข้ากรุงเทพฯ เลย ศาสนาพุทธสอนอย่างนั้น แต่เวลาภาวนาไปเราเข้ากรุงเทพฯ เห็นใหม่ มันจะผ่านบ้านโป่ง ผ่านนครปฐม เขาก็กั๊กมือเรียกให้แวะๆ นี่พวกนี้จะกั๊กมือเรียกให้แวะตลอดเลย แล้วมันจะเข้าไม่ถึงตรงนั้นไง ถึงบอกว่าการระลึกชาติได้ก็ระลึกได้ แต่ต้องวางไว้ก่อนไง วางไว้ก่อน พอเราชำระ เราเข้ากรุงเทพฯ จนคล่อง

ชำนาญแล้วเราจะแหวะข้างทางเมื่อไหร่ก็ได้ เพราะอะไร? เพราะเรากำหนดระยะทางกรุงเทพฯ ได้ถูกต้อง เราไปได้ถูกต้อง แล้วเราแหวะข้างทางเราจะไม่เสีย

ภวานาก็เหมือนกัน ต้องดึงกลับเข้ามาก่อน ดึงเข้ามาก่อน ดึงให้จิตนี้ตั้งมั่นก่อน ดึงให้ตัวเองช่วยตัวเองได้ก่อน แล้วชำระกิเลสได้ก่อน แล้วค่อยออกมาระลึกชาตินี้เยี่ยม อันนี้ถึงว่าระลึกได้โดยความเป็นจริงใจ แล้วเราไม่ไปคิด ไม่ไปตื่นเต้นกับสิ่งนั้น แต่ระลึกอย่างนั้นเขารลึกได้อยู่ อันนั้นเป็นอีกอย่างหนึ่ง มันคนละกรณี เห็นไหม อย่างเช่นอุปจารสมาธิ

ดูอย่างอชาตศัตรูนะ ยกตัวอย่างอชาตศัตรู อชาตศัตรูนี้เป็นคนดี เป็นคนดี แต่คนดีถ้าคบคนดีจะได้สิ่งที่เป็นประโยชน์มากเลย เพราะว่าตอนนั้นไปเจอพระเทวทัตก่อน พระเทวทัตสอนให้ทำอย่างนั้น นี่เราถึงบอกว่าการเกิด ความสัมพันธ์ นี่สลัดใจ มันจะเข้ามาสลัดใจสะท้อนตรงนี้ไง อย่างเช่นจะขอสมบัติจากพระเจ้าพิมพิสาร แล้วกลัวว่าพระเจ้าพิมพิสารจะกลับมา กลัวนะ ยกให้อยู่แล้ว พระเจ้าพิมพิสารก็ยกให้ แต่กลัวว่าถ้ายังมีชีวิตอยู่จะเอาคืนได้ จะฆ่าก็ไม่กล้า เป็นพ่อเอาไปขังไว้ เจตนาที่คือจะฆ่ามันแหละ

แต่พอวันสุดท้าย พอลูกชายเกิดขึ้นมา พอลูกชายเกิด ความรักของพ่อ เห็นไหม ความรักของพ่อ ถ้าไม่เคยมีมันไม่เคยเป็น พอลูกเกิดขึ้นมา ความรักของพ่อ อ้อ พ่อรักเราอย่างนี้เหมือนกัน คือว่าพ่อตัดลูกไม่ได้ แต่ลูกตัดพ่อแม่ได้ แต่พ่อแม่ตัดลูกไม่ได้เพราะเป็นความจริง เราไม่เคยมี คนที่ไม่เคยมีก็นี่ก็ไม่ออก แต่พอเกิดลูก ลูกเกิดมานะ อชาตศัตรู เห็นไหม “ปล่อยพ่อ” พอปล่อยปั๊บ ไม่ทันแล้วพ่อตาย นี่ตรงนี้ตรงที่ว่าใจ ถ้ามันคืออยู่แต่ถ้ายังคบอะไรผิด

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าใจเราคืออยู่ คนเราคืออยู่ อยากรปฏิบัติอยู่ แต่เวลาปฏิบัติไประลึกชาติ อย่างนี้มันจะทำให้เราเข้าไปออกนอกทางไง ถ้าเราเข้ามาในทางก่อน เดี่ยวเราได้เอง ได้โดยอัตโนมัติเลย นี่ก็เหมือนกัน พอบอกให้ปล่อยพ่อ แล้วมันโอกาสเสียไปด้วย ถ้าคนเราระลึกชาติแล้วออกไปข้างนอกนะ มันไม่เข้าถึงการชำระเชื้อโรค มันจะเสียโอกาส แล้วมันจะเสื่อมไปๆ จิตจะเสื่อมไป ถ้าตั้งไม่ได้นะ

แต่อชาตศัตรู เพราะว่าคบกับเทวทัตก่อน แล้วฆ่าพ่อไปก่อน จับพ่อขังไว้ ฆ่าพ่อโดยเจตนา ไม่ได้ฆ่าเอง ใช้ให้ทหารฆ่า ให้ทหารไปขัง แต่คำสั่งออกจากตัว เสร็จแล้วพอรักพ่อ ใจมันบริสุทธิ์ ใจเจตนาดี แต่ด้วยความหลงไปไง เห็นไหม คบคนผิดใจก็เสียไป เสร็จแล้วพ่อได้ขึ้นครองราชย์มาๆ กลับมาหาพระพุทธเจ้า กลับมาหาพระพุทธเจ้า ศรัทธาในพระพุทธเจ้ามาก

จนวันพระพุทธเจ้านิพพาน พอพระพุทธเจ้านิพพานแล้วเขาจะส่งข่าวมาให้ขอชาติศัตรูนะ อยู่ในพระไตรปิฎก ส่งข่าวไม่ได้ จนพวกอำมาตย์เขาต้องขุด เมื่อสมัยโบราณมันเป็นเรือ แล้วเอาสมุนไพรวางไว้ในเรือไง แล้วเอาน้ำต้มสมุนไพรวางในเรือ เอาคนเข้าไปนอนซบ พอบอกขอชาติศัตรูว่าพระพุทธเจ้านิพพานแล้วสลบทันทีเลย เพราะเคารพพระพุทธเจ้ามาก รักพระพุทธเจ้ามาก ทุกคนไม่กล้าบอก เพราะบอกแล้วจะซ็อกสลบเลย แล้วถึง ๓ วัน ฟืนขึ้นมาสลบอีก ก็เอาลงไปเรือลำใหม่ ฟืนขึ้นมาสลบอีก ไปเรือลำใหม่

คุณความศรัทธา ความเคารพขนาดนั้นนะ นี่พระพุทธเจ้าบอกไว้ตั้งแต่ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ ถ้าขอชาติศัตรูกับพระพุทธเจ้าก่อน อย่างน้อยต้องเป็นพระอนาคามี พระเจ้าพิมพิสารได้เป็นพระโสดาบัน แต่อันนี้ไม่ได้อะไรเลย แล้วยังต้องตกนรกไปอีก ทั้งๆ ที่ทำบุญขนาดนี้ เพราะอะไร? เพราะปีศาจมาไง แม่พ่อ แม่แม่ แม่พระอรหันต์ ทำพระพุทธเจ้าให้หือพระโลหิต นี่ปิดกั้นมรรคผลทั้งหมดเลย นี่เพราะได้แม่พ่อ อันนี้หนักหนา อันนี้เกินไป เพียงแต่ยกตัวอย่าง จะยกตัวอย่างก็ตรงนี้ไง ว่าถ้าเราคบดี เราทำดี คบมิตรดีมากเลยนะ

ดูอย่างเช่นองคุลิมาล องคุลิมาลนี้พระพุทธเจ้าเอาทัน เห็นไหม องคุลิมาลนะ เพราะเจตนาอยากได้วิชามาก เจตนาอะ แต่ทำร้ายคนถึง ๕๕๕ คน แล้วมากกว่านั้นด้วย เพราะนิ้วเน่าหลุดไปก็มี แต่ต้องการนิ้ว ๑,๐๐๐ นิ้วไง เอา ๑,๐๐๐ นิ้วนี้ไปแลกกับวิชาไง เข้าใจว่าอยากได้วิชา ความอยากได้วิชาอย่างเดียว แต่พอมาเห็นชีวิตคนมันมองว่าเล็กน้อยไปแล้ว เพราะความอยากได้ อันนั้น เพราะคนโดนหลอก โดนอาจารย์หลอกไป หลอกว่าต้องเอานิ้วมาแลก เพราะว่าอยากจะทำแต่ไม่กล้า

นี่เพราะเจตนาอันนี้ เจตนาอยากได้วิชา ไม่ใช่คนไม่ดีเลย คนดีมากๆ เลยแต่โดนหลอก สุดท้ายแล้วพระพุทธเจ้าเห็นว่าถ้าวันนี้ไม่ไป คนอยากได้มาก ขนาดแม่มาจำหน้าแม่ไม่ได้แล้ว วันนี้แม่มาเพราะเขาจะมาฆ่า วันนี้องคุลิมาล ถ้าพระพุทธเจ้าไม่ไปนะจะฆ่าแม่ แล้วจะหมดโอกาสอย่างขอชาติศัตรู ถึงได้ไปโปรดก่อนไง ให้วิ่งไล่กวัดไม่ทันๆ บอกให้หยุดก่อน

“หยุดสิ เราหยุดแล้ว แต่องคุลิมาลยังไม่หยุด”

“ไม่หยุดอะไร?”

“ไม่หยุดในความโลภ ในความโกรธ ในความหลงไหลใจ”

นี่หยุดอาการของใจ กับหยุดการวิ่งข้างนอกมันต่างกัน การวิ่งข้างนอกพักเหนื่อยมันก็หาย แต่ถ้าไม่หยุดโลก หยุดโกรธ หยุดหลง ตายไปมันก็ไปจนรกอีก เห็นไหม ต้องหยุดตรงนี้ ใจ ถึงสะอึกใจแล้วกลับมา พระพุทธเจ้าถึงสอนเอามาเป็นพระอรหันต์ได้ เพราะว่ายังไม่ได้ฆ่าแม่ ถ้าฆ่าแม่แล้วก็จบกัน อนุสิมมาจะไม่ได้โอกาสเป็นพระอรหันต์เลย นี่เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาได้

อันนี้ย้อนกลับมาตรงหัวใจ ตรงหัวใจ ถ้ามันเห็นแล้วมันสลัดใจ ความสลัดใจ ความตั้งใจ ให้อย่างที่วาทพชานันท์อีกอย่างหนึ่ง นี่พอพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้นมา มี ครูบาอาจารย์เรารู้มากมาย รู้เรื่องอย่างนี้ แต่รู้แล้ววางไว้ใจ รู้แล้ววางไว้ตามความเป็นจริง เพราะว่าพุดออกไปมันไม่เหมือนสมัยพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าจะการันตีกับพระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะไป เห็นเปรต เห็นผี เห็นหมด พระพุทธเจ้าบอกจริง มีหมดๆ เพราะพระพุทธเจ้าก็เห็น นี่มันมีการันตีได้สมัยนั้น สมัยนี้ไปเห็น เราเห็นด้วยจินตนาการก็เยอะนะ

ความจินตนาการ ความเป็นไปอันนี้ แล้วเราว่าคนอื่นไม่เห็น หรือเราไม่เห็นไม่ได้ เพราะวาสนาของคนไม่เหมือนกัน วาสนาของคนนี้ไม่เหมือนกันเลย การมาภาวนาก็ไม่เหมือนกัน ครูบาอาจารย์องค์เดียวกัน ทำไมไม่เหมือนกันเพราะอะไร? เพราะฐานตัวเรา ฐานของกรรม กรรมที่เราสร้างมา พอกรรมที่สร้างมา อันนี้มันจะออกมา

คนกิเลสหนา กิเลสหายบ อย่างเช่นบางคนโทสจริต ต้องใช้ความเมตตาเข้าไป โทสจริตจะโกรธอย่างเดียว โมหจริต เห็นไหม โมหจริตก็ต้องใช้สติ แล้วกามราคะต้องให้ใช้อสุภะ นี่มันเป็นของคู่กันเข้าไป ยึดติดของเรามันเป็นจริตใด? จะเอาอะไรมาเป็นเครื่องต่อสู้กัน นี่พุดถึงจริต เวลาพระพุทธเจ้าวางไว้ให้พวกเราดำเนินตาม

ไอนี้ก็เหมือนกัน เขาระลึกได้ ยอมรับเขาว่าเขาระลึกได้ ไม่ปฏิเสธความระลึกชาติอันนั้นได้ เพียงแต่ว่าระลึกแล้วมันก็เป็นประเด็นหนึ่งในศาสนาเรา ศาสนาเราคุมไว้ได้หมดแล้วนะ ระลึกได้ ทีนี้ระลึกได้แล้วมันก็ยังเป็นอนิจจังอยู่ อย่างของเรานี้ ระลึกได้หรือไม่ได้มันเป็นประโยชน์กับเราใจ ให้เราสลัดของเราเข้ามา สลัดของเราเข้ามา

มันเห็นแล้วมันสะท้อนใจนะ ใครเห็นของตัวก็ต้องสะท้อนใจ ถ้าคิดย้อนกลับไป ทุกๆ ดวงจิตที่นั่งอยู่นี้มันจะเกิดตายมาอย่างนั้นตลอด เกิดตายอย่างนั้นตลอด แต่ไม่มีเครื่องการันตีใจ

แต่ถ้าคนไปเห็นแล้วมันจะการ์นตีใจ ว่าอ้อ เราเกิดตายมาอย่างนั้น เราเกิดตายมาอย่างนั้น ทุกดวงใจต้องเกิดต้องตาย

แม้แต่พระพุทธเจ้าด้วย คุณติเป็นเจ้าชายสิทธัตถะย้อนกลับไป ๑๐ ชาติสุดท้ายแล้วก็มาเป็นพระเวสสันดร เป็นพระเวสสันดรต้องสละอย่างนั้น ต้องสละอย่างนั้น พระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้นหมด นี่ท่านสร้างของท่านมา แล้วสร้างมาเป็นพระพุทธเจ้าด้วย สร้างทั้งพื้นทุกข์ด้วย ยังมีบารมีใหญ่อีกด้วย แต่สาวกทั้งหลายสร้างมา ถ้าเป็นอัครสาวกต้องตั้งเป้าหมาย ต้องอธิษฐานแล้วสร้างบารมีมาเหมือนกัน แต่สาวก สาวกนะนี่ไม่ เราสร้างมา

นี่พูดถึงย้อนกลับมาที่เรา ปัจจุบันเราก็ต้องสร้างของเรามา ถ้าไม่สร้างของเรามา ในโลกนี้ ก็พ้นล้าน? ทำไมเรามาอยู่ในประเทศเป็นชาวพุทธ แล้วยังเข้ามาถึงครูบาอาจารย์ด้วย อย่างครูบาอาจารย์เรา เช่นอาจารย์มหาบัว พวกเราในในกลุ่มของเราเคารพ เราก็เคารพ เทิดทูนไว้สุดหัว แล้วคนที่เขาไม่เคารพ เขายังติเตียนอยู่ คนติเตียนก็ยังมีอยู่ ถ้าเราเคารพแล้วเราเชื่อของเราชั่วร์ ของเรานั่นแน่ ต้องไม่มีคนติเตียน ไอ้ไอ นี่เขายังคนติอีกมากมายมหาศาลเลย นี่ขนาดเห็นตัวอยู่ยังไม่เชื่อ แล้วข้างนอกล่ะ?

นี่ไม่ได้ว่าใคร เพียงแต่ย้อนกลับมาดูที่บารมีของเราไป บารมีของเราว่าเรามาพบ เราอยู่ในท่ามกลางของผู้ที่ศรัทธา อยู่ในท่ามกลางของคนเชื่อ อยู่ในท่ามกลางที่ศาสนาเจริญ อยู่ในท่ามกลางครูบาอาจารย์ที่ชี้แนะเราได้ เรามีวาสนาไหม? มันต้องมีวาสนาสิ พอมีวาสนาปีบมันก็ทำให้มีกำลังใจขึ้นมา แต่อย่างที่เขาเป็นอยู่นี้เป็น ที่พูดนี้เพราะให้เห็นว่าเขาเห็นได้ เขาทำได้ แต่มันเป็นคนละเรื่องในหลักของศาสนา

ศาสนาเรานี้ อู้อู้อ พระพุทธเจ้าบอกไว้หมด เห็นไหม อุบาสกรสมาธิ การเห็นอย่างนั้น แล้วพระก็เห็นอย่างนั้นมาเยอะ แล้วก็เสื่อมไป หมดไป แห้งไปจนเข้าสมาธิไม่ได้ก็หลายองค์ ก็เพราะคิดตรงนี้ ไปเห็นจิตใจ ส่งออกๆ ใจ สุดท้ายแล้วอาจารย์บอกให้เอาเข้า ให้เอาเข้า เอาเข้าอยู่ คว้าเอาเข้า มันคว้าที่ปาก แต่เวลาไปถึงจริงๆ แล้วมันไม่ถึง มันถึงไม่ได้ไง คว้า พอลอาจารย์บอกคว้าทุกคนเลย คว้า แต่พอมันไปเจอไอ้ความไหลออกไปของกระแสดิจิต นี่กำลังมันไม่พอ มันยังไม่ได้ พอยังไม่ได้ก็ฝัดวันประกันพรุ่งไปเรื่อยๆ พอเรื่อยๆ พลังงานก็ใช้ไปเรื่อยๆ ใช้ไปเรื่อยๆ มันก็เสื่อมไปๆ จนเข้าสมาธิไม่ได้

อันนี้เพราะพระเรามันไปตื่นตื่นกับอารมณ์ของตัวเอง อารมณ์ของตัวเองก็ว่าจิตใจเสียใจกับการได้เห็น แต่ที่หมอนี่เขาอยู่ได้นานเพราะว่าเขาคนอื่นใจเขาแบบว่าไม่มีความได้เสียกับสิ่งนั้นนะ ไม่มีความได้เสียกับความรู้สึกนั้น แต่การกระทำของเขาเป็นบุญใจ ก็ว่ารักษาคณอื่นใช้ใหม่ เราทำเป็นบุญกุศลรักษาคณอื่น ก็ว่าจิตเขาตั้งได้เขาก็จะเห็นได้ เรายอมรับอันนี้ เพราะว่าถ้าเราเห็นของเรา เห็นของเราแล้วเราคืออย่างนั้น เราเป็นอย่างนั้น นี่มันจะให้ค่า ให้คะแนนตัวเอง มันจะพองขึ้นไปเลยนะ พอวันไหนมันไม่เห็นนะ มันก็จะยุบลงมาเลยนะ

นี่มันพองๆ หุบๆ อยู่อย่างนั้นในหัวใจ แล้วก็เสื่อมไป แล้วเข้าไม่ได้ แต่ถ้าใจเขาเป็นอย่างนั้นเห็นด้วย เพราะเขาทำเพื่อประโยชน์โลก เขาไม่มาตื่นตื่นอะไรกับเรา แต่ถ้าเราเอามาคิดอย่างนี้ นี่ถึงให้เห็น ย้อนกลับมาให้ดูว่าเรื่องการระลึกชาติใจ มันมีอยู่แล้วโดยความเป็นจริง แต่มีอยู่แล้วโดยความเป็นจริงแล้วเราไปติดมัน กับของเรา ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้มีอยู่แล้ว แล้วเอาสิ่งนั้นมาเป็นเครื่องมือใช้เห็นใหม่ เหมือนหมอนี่เอามาเป็นเครื่องมือใช้

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่มีอยู่แล้วเอามาเป็นเครื่องมือใช้ให้มาสอนคนอื่น..หนึ่ง ให้เข้ากับเฉพาะโรค..หนึ่ง พระพุทธเจ้ารู้ไปหมด ถึงบอกว่าบางอย่างไม่พยากรณ์ นี่การระลึกชาติในศาสนาถึงว่าเยี่ยมที่สุด เยี่ยมจนหมด ระลึกแล้วสลดสังเวช เป็นธรรมสังเวชใจ ถ้ามีกิเลสอยู่นี่เป็นการชำระกิเลส ถ้าพ้นกิเลสไปแล้วเป็นธรรมสังเวชใจ ให้มันสลดใจว่าเราก็คณหนึ่งเคยอยู่ในมูตรคุณนั้น แล้วฟื้นขึ้นมาจากมูตรคุณนั้นขึ้นมา นี่มันสลดหรือไม่สลด? นี่ปลงธรรมสังเวช มูตรคุณนะ อารมณ์เป็นมูตรคุณ อยู่ในหัวใจของตัวเอง